

Gledališka premiera v Šentprimozu

Na dnu brez socialnih utopij?

Ali je bolje živeti z upapolno lažjo ali z brezizhodno resnico? Teatr Danica je uprizoril dramo Na dnu Maksima Gorkega.

Teatr Danica je dramo Na dnu uprizoril kot mračno, grenko, hladno dramo, skladno z besedilom.

Šentprimoz Ko so leta 1902 v Moskvi krstno uprizorili dramo Na dnu ruskega pisatelja Maksima Gorkega, je dramatik Anton Čehov pisal svojemu kolegu, da se lahko poslovi od slovesa, da velja za optimističnega pisatelja. Preveč temačnosti in morečega je v predstavi. Minulo soboto je Teatr Danica dramo uprizoril v Kulturnem domu Danica v Šentprimozu.

Režiserka Nika Sommeregger je besedilo nekoliko oklestila in število likov zmanjšala s 17 na 10. Skupina propadlih eksistenc na družbenem dnu, ljudje s preteklostjo, a bržkone brez prihodnosti, je zbrana v bed-

nem prenočišču. Pohlepna lastnica prenočišča brezsravno izkorišča bedo ljudi, a je hkrati tudi sama vpeta v moreči tok dogajanja. Protagonisti sanjajo o lepši prihodnosti, duši jih pa mračnoba njihove sedanjosti in preteklosti. Navsezadnje vsak ostaja otok zase, brez solidarnosti ali resničnega prijateljstva. Edini svetli lik v predstavi se zdi romar Luka, ki tolaži in spodbuja. Ali pa le ustvarja lažne utvare? Veliko je govora o laži in resnici, kaj je bolje – živeti z upapolno lažjo ali z brezizhodno resnico?

Maksim Gorki je Na dnu napisal še pred projekti uresničitve velikih utopij

20. stoletja (ki so se končali v strašanskih tragedijah). V obdobju, ko tudi socialna varnost ni večna danost in prihodnost (pokojninski sistemi, medgeneracijska solidarnost ali veliki migracijski tokovi) spet postaja neznanka, besede iz predstave, zapisane na gledališkem listu šentprimozke predstave, zvenijo kot svarilo: »Zato moramo spoštovati vsakega človeka ... ker ne vemo, kdo je, zakaj se je rodil in kaj lahko stori!«

Teatr Danica je Na dnu ustvaril kot mračno, hladno, grenko dramo, kakršno je pač že besedilo. Odgovorov ni dal. Iskati jih mora gledalec sam.

Bojan Wakounig